

Klasses Vogne indrettede saaledes, at alle kunne køre med dem. Og jeg vilde gerne have, at den højtærede Trafikminister i saa Henseende tog England til Forbillede. Jeg meget vel, at Taksterne derovre ere betydelig højere — det er private Koncessioner derovre — men alligevel afgiver, tror jeg, for nærværende Tid 3die Klasses Vogne derovre et udmærket Eksempel til Efterfølgelse for de danske Statsbaner. Det er jo saaledes, at 3die Klasse stadig holdes tilbage, stadig negligeres og ikke faar Andel i de mange Fremskridt, den megen Komfort, som i de senere Aar er blevet vort Jernbanemateriel til Del. Den højtærede Trafikminister har jo givet 2den Klasses Passagerer Ret til at benytte 1ste Klasses Vogne i de almindelige Godstog. For 3die Klasses Passagerer er der ikke givet en saadan Ret (Modsigelse.) Jo, 1ste Klasses Kupeer ere i Godstogene omdannede til 2den Klasses, der findes ikke 1ste Klasse, det er det virkelige Forhold. Men hvorfor ikke gaa et Skridt videre? Hvorfor kan ikke en saa demokratisk Trafikminister som den nuværende gaa et Skridt videre og lade 3die Klasses Passagerer faa Adgang til 2den Klasse, naar der er tilstrækkeligt Materiel? Om blot denne Indrømmelse blev de Kvinder til Del, der rejse med Børn, vilde allerede det være et Fremskridt. Jeg vil ligeledes henstille til den højtærede Trafikminister, at Ventesalsforholdene, navnlig for 3die Klasses Vedkommende, blive grundig forbedrede.

Jeg har sammen med et Byraadsmedlem i Aarhus, Sekretæren i Aarhus Landboforening, for nogen Tid siden indsendt et Andragende til Trafikministeriet om Fribefordring for arbejdsløse under en bestemt Form. Den paagældende, der sammen med mig indsendte dette Andragende, er Overretssagfører Johan Petersen i Aarhus. Det er hans Idé. Han kom til mig en Dag og sagde: „De har i sin Tid i Rigsdagen draget Spørgsmaalet om Fribefordring for arbejdsløse frem; vil De være med til at rette et Andragende til Trafikministeriet?“ Da det gælder om at faa denne Sag gjort aktuel og faa den ind i den almindelige Debat, vilde jeg ikke vægre mig derved. Det var en politisk Modstander, der kom til mig, men en Mand, der havde Interesse for Sagen, og det paagældende Andragende blev saa indsendt til Trafikministeriet, og der er under 30. Juni 1905 til Overretssagfører Johan Petersen indgaaet et Afslag. Men dette Afslag er ledsaget af en Skrivelse fra Foreningen af

jydske Landboforeninger, og det er denne Skrivelse, jeg gerne vil sige et Par Ord om. Allererst vil jeg kun tillade mig at udtale min Forundring over, at Landbrugsministeriet, til hvem Trafikministeriet har henvist denne Sag, kun spørger Foreningen af jydske Landboforeninger, en ret udpræget Arbejdsgiverforening, bestaaende af jævnt velstillede Landmænd, og ikke spørger Fagforeningerne, ikke spørger Husmandsforeningerne. Svaret fra de jydske Landboforeninger er meget interessant, og navnlig er det meget interessant, naar det ses i Belysning af den Paastand, der ofte er fremsat, at Landbruget mangler Arbejdskraft, og at Byernes Arbejdere ikke ville arbejde ude paa Landet. Skrivelsen fra de jydske Landboforeninger lyder saaledes: Det høje Ministerium har under 21. f. M. sendt Foreningen af jydske Landboforeninger Sagen L. J. 1905 Nr. 2048 og ønsket dens Ytringer angaaende den medsendte Skrivelse af 14. d. M. fra Ministeriet for offentlige Arbejder om et ligeledes medsendt Forslag fra Overretssagfører Johan Petersen og Folketingsmand P. Sabroe af Aarhus om, at der til Afhjælpning af Arbejdsløshed forsøgsvis gives arbejdssøgende fri Befordring fra Aarhus til Hadsten, Ryomgaard og Skanderborg med Morgentogene og i Tilfælde, at intet Arbejde tilbydes, tilbage til Aarhus med de kort efter Ankomsten af ovennævnte Tog i modsat Retning løbende Morgentog. Efter at have indhentet Erklæringer fra Foreningens Forretningsudvalg og fra dens Trafikudvalg, formener man, at en Fribefordring som den foreslaaede vanskelig vilde kunne blive begrænset til Aarhus alene, men næsten uundgaaeligt vilde blive ønsket efterlignet andre Steder, ofte paa Tider, paa hvilket det passede Byernes Strejkebevægelser bedre end Landbrugets Krav, og imødekom man ikke disse Ønsker, vilde der sikkert opstaa megen Utilfredshed. Men dertil kommer, hvad der ofte er udtalt, naar Arbejder-spørgsmaalet er blevet debatteret blandt Landmændene, at Arbejdsfolk fra Byen i Reglen ikke ville egne sig til Arbejde paa Landet, og at det for Folkene paa Landet kunde blive skæbnesvangert, idet de til Tider kunde blive underbudte, naar det kneb med at faa Arbejde, til andre Tider kunde blive gjorte misfornøjede med de Kaar, hvorunder de leve, som dog i og for sig ere fuldt saa sunde og gode som de, hvorunder de ikke faglærte Arbejdere i Byerne leve. Hvad det angaar, at gøre et Forsøg ved denne Lejlighed, er det i øv-